

Introitus:

⁴ Když hledím *na* tvá nebesa — dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, které jsi upevnil — ⁵ *co je* člověk, že *na* něj pamatuješ, syn člověka, že jej navštěvuješ? ⁶ Trochu jsi jej omezil, aby *nebyl* božskou bytostí, a korunoval jsi ho slávou a důstojností. ⁷ Svěřil jsi mu vládu nad dílem svých rukou, všechno jsi *mu* položil pod nohy, ⁸ všechnen brav a skot i polní zvěř, ⁹ nebeské ptactvo, mořské ryby *i vše, co se brodí* mořskými stezkami. ¹⁰ Hospodine, náš Pane, jak vznešené *je* tvoje jméno na celé zemi!

Žalm 4:8-10

Čtení z evangelia:

Prvního *dne* týdne přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a uviděla kámen odvalený od hrobu. ² Běžela tedy a přišla k Šimonu Petrovi a k druhému učedníkovi, kterého měl Ježíš rád, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ ³ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. ⁴ Běželi oba spolu, ale ten druhý učedník běžel napřed, rychleji než Petr, a přišel ke hrobu první. ⁵ Naklonil se *dovnitř* a uviděl *tam* ležet plátina, ale *dovnitř* nevstoupil. ⁶ *Potom* přišel také Šimon Petr, který šel za ním. Vešel do hrobu a uviděl *tam* ležet lněná plátina, ⁷ avšak šátek, který byl na Ježíšově hlavě, neležel se lněnými plátny, nýbrž byl svinut zvlášť na jednom místě.

⁸ Potom vstoupil i ten druhý učedník, který k hrobu přišel první; i uviděl a uvěřil. ⁹ Neboť ještě neznali Písmo, že musí vstát z mrtvých. ¹⁰ Učedníci *pak* opět odešli domů.

Janovo evangelium 20:1-10

Čtení z epištol:

Připomínám vám, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, v němž stojíte ² *a* skrze něž jste i zachraňováni, držíte-li *se ho tak*, jak jsem vám *je* zvěstoval — ledaže byste uvěřili nadarmo. ³ Předal jsem vám především *to*, co jsem také *sám* přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, ⁴ byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem, ⁵ zjevil se Kéfovi *a* potom Dvanácti. ⁶ Dále se zjevil více než pěti stům bratří najednou; většina z nich doposud žije, někteří však *již* zemřeli. ⁷ Potom se zjevil Jakobovi *a* potom všem apoštolům. ⁸ Naposledy ze všech, jako nedochůdčeti, zjevil se také mně. ⁹ Neboť já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem hoden nazývat se apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. ¹⁰ Boží milostí jsem to, co jsem. A jeho milost, kterou mi *prokázal*, nebyla marná, *vždyť* jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní — nikoli já, nýbrž Boží milost, *l*která*byla* se mnou. ¹¹ Ať *už* tedy já, nebo oni — takto hlásáme a tak jste uvěřili.”

1. dopis apoštola Pavla ke Korintským 15:1-11

Marná víra!

Apoštol si dovolí zariskovat a připouští si naprostou zbytečnost a marnost křesťanské víry. Běžně to nedělá, spíše věřící ujišťuje. A navíc, to Pavlovo zpochybnění máme v nejstarším textu Nové smlouvy! Právě tom textu, který má nárok být nejjistějším a nejpřesvědčivějším vyznáním víry ve vzkříšení.¹ Není to zvláštní? Víra, která si připouští zpochybnění? Hned čtyřikrát to řekne v jedné kapitole: “Připomínám vám, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, v němž stojíte *a* skrze něž jste i zachraňováni, držíte-li *se ho tak*, jak jsem vám *je* zvěstoval — ledaže byste uvěřili nadarmo.” (15:1-2) Tedy: Leda, že by to všechno nebyla pravda; dále “A jeho milost, kterou mi *prokázal*, nebyla marná, *vždyť*

¹ Text 1. dopisu do Korintu, 15. kapitoly, je pravděpodobně nejstarším kusem literárních památek z celé Nové smlouvy, byl napsán pravděpodobně v padesátých letech prvního století, tedy něco kolem pětadvaceti let po Ježíšově smrti a vzkříšení!

jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní..." (15:10) Tady zapochyboval o sobě, své práci a aktivitě, aby náhodou nebyla Pavlovou liknavostí zmarněna milost Boží; "Jestliže však Kristus nevstal z *mrtvých*, pak je naše zvěstování prázdné, prázdná je i vaše víra a *my* jsme se také stali falešnými Božími svědky — vždyť jsme vydali svědectví o Bohu, že probudil *k životu* Krista, *on* ho však neprobudil, jestliže totiž mrtví nevstávají. (15:14n) A tak, pokud není vzkříšení, jsme všichni komedianti; "Máme-li naději v Kristu jen v tomto životě, jsme nejubožejší ze všech lidí." (15:19) Pokud je naše víra založena jen na tomto životě, jsme na tom hůř než animisté z Afriky, než Inuité se svými rituály. Jsme komedianti, jsme *mešuge*...

Naproti tomu se křesťané utvrzují a zabydlují v pozemských rituálech, kterými chtějí dokázat, že se jistě nemylí, nejsou marní a všechno, co dělají - a hlavně - jak to dělají, je důležité a správné. Vyznávají pravoslavné, zcela katolické, českobratrské, naše určité jedinečné vyznání. Jsou přesvědčeni, že je tu chtěl Pán Bůh bohaté, šťastné, zdravé, s dětmi - samozřejmě úspěšnými a zdravými. A pokud jsou schváćeni, na pokraji sil, pokud něco nejde, je to v nepořádku. Něco se pokazilo!

Už takhle je tedy nejistot dost, natož si ještě dovolit ten luxus, že sami sebe zpochybníme, či "dáme do závorek". Ne! Budeme i církve střídat. Někde to vše musí fungovat a být po našem a pokud ne, něco děláme špatně a má se to opravit.

Ale Pavel říká, že je třeba si připustit daleko hlubší nouzi. Nechat otevřené nejhlubší propadlo, protože pak nás ta menší propadliště děsit nebudou. A co je ta nejstrašnější rokle strachu? To, že Kristus nevstal z mrtvých a není tedy vzkříšení. Pavel se nespokojí (jako jiní křesťané) s tím, že by pak zůstala mravnost, humanita, kultura, dobré úmysly, milá přání. Ne! Tím by byl naprostý konec!

Jestliže Bůh "neprobudil Krista" (jak rouhavé!), jestliže "Kristus nevstal", je to všechno marné. A tak i naše práce, zápas o jiný charakter, ta odpověď na Boží dílo - je naprosto zbytečná. Pavel by mohl "usilovně pracovat" jak by chtěl, bylo by to na nic. A pokud bychom měli "naději jen v tomto životě" je vše marné, dokonce jsme nejubožejší, ze všech lidí. Až tak si dovolil Pavel zariskovat!

Včera jsme se vystavili veřejnosti. Zpívali jsme na náměstí při čtení Bible a ukazuje se, že kdybychom měli ještě program pro děti či nějaké další aktivity, možná by se více lidí zastavilo. Udělali jsme si anketu a ptali jsme se na několik otázek.² Z odpovědí vyplynulo několik důležitých věcí: Chtějí nás tam na tom place častěji, podle většiny odpovědí máme dělat věci všem prospěšné, držet diskusi, přinášet témata, nemlčet. "Církev nechceme a zároveň nechceme, aby zmizela!" říkají někteří jedním dechem. Lidé nevědí, které církve v Říčanech působí; zcela jistě neví, že tu působíme také my a už vůbec ne, kde působíme. Nehrajeme žádnou roli! V tuhle chvíli jsem si připustil marnost své práce... Pyšně jsem si vědom kvality své práce, své teologie, výsledků svých několika let působení, ale... Tady jsem silně znejistě! Do shromáždění by lidé chodili dopoledne a nebo odpoledne, slovy jednoho: "Když budu mít důvod, čas si najdu!"

² Dotazy zněly:

1. Mohl/mohla byste mi říct, jaké křesťanské církve působí v Říčanech?
2. Jak se díváte na možnost, že by tu stála mešita nebo pravoslavný chrám?
3. Víte, zda tu pracuje a kde má svoje bohoslužby Církev bratrská?
4. Co byste od církvi obecně očekával/očekávala, k čemu by mohly sloužit celé obci, jakou práci byste pro ně měl/měla?
5. Kdyby Vás přátelé zvali do svého shromáždění (na bohoslužby), hrálo by pro Vás roli, zda je v neděli dopoledne a nebo navečer?

Proč si Pavel mohl dovolit pochybování? Protože si byl jist. Je si jist ne sám sebou a svými kvalitami, svým náboženstvím a pravověrnou teologií - ale tím, že Ježíš vstal! Boží lidé riskují vždy ve chvíli, kdy mají naprostou jistotu.³ Však říká: “Avšak Kristus vstal z mrtvých, prvotina (první vzorek, prototyp) těch, kdo zemřeli.” (15:20) Možná i proto je text plný takové odvahy riskovat, plný možnosti zpochybnění, protože je psán v době, kdy si byli učedníci velice jisti. Dokonce tam máme zaznamenáno zjevení vzkříšeného Petrovi (a my nevíme nic víc, než že se to stalo⁴) a pak je tam zjevení Jakubovi (proto snad vedl Jeruzalémskou církev) a my také nevíme, jak a kdy a kde. Pět set křesťanů jej vidělo a dosud někteří z nich ještě žijí... Pavlovi je to naprostou jistotou: Kristus vstal!

Tohle je evangelium! “Připomínám vám, bratři, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, v němž stojíte a skrze něž jste i zachraňováni (se - i navzájem - zachraňujete), držíte-li se *ho tak*, jak jsem vám *je* zvěstoval.” (15:1-2) takto hlásáme a tak jste uvěřili.” (15:11) Pravděpodobně právě toto krátké ujištění, že Ježíš vstal, bylo celým evangeliem prvních desátek let, než se sepsal věrohodný příběh v několika verzích. Nic víc nebylo třeba: “Ježíš Kristus vstal z mrtvých, je vzkříšen!” Až později se sepisoval příběh, jak jej máme popsany ve čtyřech verzích evangelia. Dlouhou dobu to stačilo. A i dnes by to mělo být souhrnem evangelia.

Evangelium, které nás zachraňuje, není tedy literární útvar. Dokonce není žádným vrcholem víry náš teologický rozbor. A už vůbec ne řeči. Jde o skutečnost, která nás osvobozuje žít normálně, skutečně se zajímat o druhé lidi, žít jejich spásou zcela přirozeně. Najdete velice hodné a spořádané rodiny, které žijí samy sebou. Případně si adoptovaly nějaké zvíře v ZOO a nebo nějakou osobu - na dálku. Ale připustit si lidi k tělu a žít normálně pro druhé, to je evangelium.

Lidé by potřebovali někoho, kdo by žil normálně.⁵ Kdo by si připustil rozhovor, ve kterém nemusí zvítězit jeho názor. Dobrým příkladem byla ve starověkém Joppe jedna žena (Skutky apoštolů 9:36nn). Onemocněla, zemřela a lidé se s ní loučili. Ještě ji neodnesli z domu, ještě pro ně byl rozklad odvratitelný. I posléz, do tří dnů od smrti, by ještě byla jakás naděje. Sehnali ve čtrnáct kilometrů vzdálené vsi apoštola Petra, aby se rychle dostavil do Joppe a ještě zastihl tělo zemřelé Tabity, než ji uloží natrvalo do hrobu. Přišel rychle. A jedině, čím argumentovali ve prospěch nějakého zásahu bylo to, co po Tabitě či Dorkas (gazele) zůstalo. A byly to zástěry, sukně, pláště, které našla pro vdovy... Aby o nás věděli, nemusíme se dostat do médií a být jako mluvící hlavy. Nemusíme po sobě zanechat knihy a úžasně sakrální stavby. Stačí tak málo, něco obyčejného, co lidé potřebují. A díky tomu mohou poznat Boží moc.

Když budeme mít jistotu ve vzkříšení Kristovo, budeme více skeptičtí k důležitosti vlastního náboženského projevu. Budeme více tolerovat formu projevu víry těch druhých. Když bude mít jistotu ve vzkříšení Kristovo, budeme zachraňovat sebe i druhé účinnou vírou, která si dovolí ten luxus - být obyčejná. Budeme mít odvalu si připustit jiné lidi k tělu. Kristus vstal! Není o tom pochyb. Proto jdeme něco užitečného dělat!
Amen, je to tak!

³ Ježíš před svým riskantním utrpením ví, jak se věci mají (Janovo evangelium 13:1) a pak také: “...**vědom si toho**, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, vstal od večere a odložil své šaty, vzal lněné plátno a přepásal se...” (13:3-4)

⁴ Lukášovo evangelium 24:34

⁵ Jak mi sdělil jeden muž v odpovědi na anketní otázky.